

La Magda Català i la Lluïsa Valeri es van conèixer en un trajecte Manresa-Barcelona, i de tornada van decidir muntar la seva pròpia empresa, **“un centre de formació dedicat a la dona aturada més gran de vint-i-cinc anys, per ajudar-la a tornar a entrar al mercat laboral”**, negoci entre cometes **–“hi ha d’haver un benefici per viure, lògicament, però és una feina eminentment vocacional, no en va la nostra tasca té una gran part de gratificació personal”**–.

Dit i fet: **“L’endemà vam començar a elaborar el projecte per escrit i vam anar a demanar ajuda econòmica a diferents bancs, però aquí van començar els nostres problemes. A totes les oficines ens demanaven si estàvem casades i amb qui, fins que vam arribar al Banc de Sabadell. Amb ells sempre ens hem entès a la primera i estem molt contents de treballar plegats.”**

Assegura la veu popular, tanmateix, que els maldecaps mai no vénen sols, i així va ser, en el cas de la Magda i la Lluïsa: **“Vam arrencar pensant a fer mil hores de formació a l’any, amb seixanta o setanta alumnes, però l’empresa ha viscut un creixement molt ràpid, que durant un temps ens va angouar, tot i que ara n’estem molt satisfetes.”**

En qualsevol cas, avui poden presumir de ser catorze persones fixes –només un home–, i de moure uns setanta experts com a col·laboradors per als seus cursos, que abasten quatre àrees –socio sanitària, administrativa, informàtica i una d’oberta que va en funció de les necessitats del mercat laboral–: **“L’any passat, per exemple, no hi havia gent a Manresa que sabés especejar animals, i ho vam ensenyar a fer.”**

A Aula 7 treballen també amb els ajuntaments de pobles petits, que, al contrari dels grans municipis, no tenen tècnics en Promoció Econòmica: **“És un recurs més que utilitzem: que tanquen dues fàbriques i els interessa reciclar gent només del municipi, doncs ens despleguem cap allà. Ho hem fet algunes vegades.”** Aquests cursos, tan específics, els imparteixen els col·laboradors, que **“han de ser professionals en el seu camp, i que aportin la seva experiència en la docència”**.

D’aquesta manera la Magda i la Lluïsa elaboren també els programes d’estudis, després d’una prospecció del mercat de treball, per veure què és el que es necessita més en aquells moments, i després també de rebre l’assessorament d’experts de les mateixes empreses i gremis. **“Nosaltres no ens inventem res”**, afegeixen.

L’adequació dels cursos a la demanda del món laboral i no a les preferències que puguin tenir els alumnes confirma que Aula 7 no és un negoci qualsevol, que té l’objectiu prioritari d’obtenir beneficis, sinó que és un servei: **“I és que si després de realitzar-los la gent no treballés només aconseguiríem augmentar la seva frustració.”**

Així, la Magda i la Lluïsa tampoc no accepten tothom, al seu centre: **“De vegades ens arriben persones amb carrera que estan molt desesperades, i que volen fer un curset molt inferior al que ells podrien fer; a aquests els diem que no s’han adreçat al millor lloc, a part que és millor treballar amb grups homogenis, doncs l’expert aconseguirà millors resultats.”**

Tot plegat no vol dir que el nivell sigui baix, entre l’alumnat d’Aula 7, al contrari: **“Les dones que hi vénen van estudiar, moltes fins al COU, van treballar, molts cops en l’economia submergida, es van casar i van tenir fills. El problema és que es volen reincorporar al món laboral i no se’n surten, pot ser perquè han d’actualitzar els seus coneixements, o perquè no superen les entrevistes...”**

Per profunditzar al respecte, la Magda i la Lluïsa compten amb una psicopedagoga, la Dolors: **“Ella és la que té un contacte més directe amb les alumnes, abans d’acceptar-les les entrevista, per conèixer-les, les reconduïx, perquè n’hi ha que vénen molt desorientades, les ajuda de cara a les pràctiques que fan a les empreses, a fer un bon currículum, a afrontar les entrevistes, i fa un seguiment, per veure com els ha anat.”**

En principi se n’ocupava la Lluïsa, que és psicòloga, però la mateixa expansió d’Aula 7 va fer que deixés de banda aquesta faceta i s’encarregués de la gerència, **“contactant principalment amb els col·laboradors de l’empresa i fent selecció de personal”**, tot amb uns resultats molt bons: **“L’equip, mai m’està dir-ho, aconseguïu una inserció laboral molt alta, superior en els últims tres anys al vuitanta per cent.”**

Qui fa aquest últim apunt, tot modèstia, és la Magda, que afegeix a contracor que, això no obstant, no tothom n’està content: **“Hi ha marits que no ho entenen, que els diuen ‘no en tens prou a estudiar que ara has de treballar’, i hi ha noies que això ho han viscut molt malament, perquè no s’han vist gens recolzades i ho han hagut de suportar, han hagut de demostrar que el funcionament de la llar no se’n ressentia.”**

El recel d’alguns homes, però, no s’acaba aquí **–“n’hi ha que han arribat a trucar per saber si la seva dona ha anat a classe, o si és veritat que tal dia va plegar mitja hora més tard”**–, i fan passar una mala estona l’equip d’Aula 7. Per sort, aquest no és el cas de la Lluïsa i la Magda, que declaren que sempre han sentit el suport dels seus marits.

En aquest sentit, la primera té clar que s’ha de compartir tot, i ha pogut reduir la jornada, mentre que la Magda, tot i recordar que els seus, de petits, li deien que de grans treballarien en un lloc on no fessin reunions, assegura que l’han acabat entenent: **“Abans els dedicava hores i no ho disfrutava, però ara intento respectar horaris, passar els caps de setmana amb ells, i les nits, i fer-ho més relaxada, i ho he aconseguit. A casa, per exemple, està prohibit parlar de feina.”** Així, tant l’una com l’altra animen les noies a lluitar, a treure’s del cap l’autocompasí que, segons elles, algunes dones practiquen, i la Magda acaba posant un exemple: **“A Santa Maria d’Oló, d’on és la Lluïsa, es va organitzar un sopar de dones i hi van convidar la Mercè Macià, la dona d’en Josep Tarradellas. Al final de l’acte, se li va fer entrega d’un ram de flors, i ella, en mostrar el seu agraïment, va dir ‘m’heu de prometre que si algun dia ve un orador, també li oferireu un ram de flors.’ Això prova que la dona pot recordar la igualtat en moltes circumstàncies.”**

Magda Català i Lluïsa Valeri - Manresa (el Bages)